Augustinus, Aurelius: Opuscula
Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 20 Mar. 1489, 1489 Seite 200

inuenit̃. Omne em̄ vtile bonũ. vniuersa
q̄ppe vtilia ꝯsiderant̃: ⁊ ideo singula bo
na cõprobant̃. Om̄e autez bonũ aut ꝑ se
bonũ est. aut ꝑ aliud: sz diuersa bona par
ticipatõe vni⁹ boni bona esse necesse est.
Diuersitas q̄ppe recipit mai⁹ ⁊ minus.
Nã ꝗ̄tũ ad gen⁹ lapis est min⁹ bonũ: q̄
tm̄ est ⁊ ñ viuit: lignũ mai⁹ bonũ: qđ cre/
scēdo viuit: equ⁹ illo meli⁹: q̄ viuit ⁊ sen/
tit. hõ illo p̄stanti⁹: q̄ viuit sentit ⁊ ratio
ne discernit. Restat igit̃ his maxime ⁊ sũ
mũ bonũ: đ q̄ oib⁹ inferiorib⁹ ꝓfluat bo/
nũ. Et h̄ bonũ deus est: de q̄ q̄si de fonte
cũcta bona ꝓfluũt: ⁊ in eundē cũcta reflu
unt. Hic sol⁹ vere est: ⁊ ideo veritas est.
Om̄e em̄ qđ est: vez est. Qđ vez nõ est:
falsũ est. Sz de⁹ vere est: igit̃ veritas est.
Creatura aũt ei collata: q̄si nõ est: ⁊ idcir
co q̄si falsitas ad veritatē est. Om̄e ei qđ
ex nihilo esse cepit: in nihilũ redigi pote
rit. sz om̄is creatura ex nihilo a deo ꝓdu
cta: ad aliq̄d esse est ꝓducta: igit̃ si ei cõ/
parat̃ nihil esse ꝓbat̃. Nulla ḡ mens deũ
esse dubitat: ꝑ quē alia cuncta esse ꝯside/
rat. Hui⁹ essentia est vita. Om̄e em̄ qđ ē
aut viuit: aut vita caret. Om̄e aũt qđ vi
uit: aut ꝑ se viuit: aut ꝑ aliud. Sz de⁹ ꝑ
seip̄m ⁊ ĩ seip̄o viuit: ⁊ aliis om̄ib⁹ viuere
tribuit: igit̃ vera est vita et vitalis vita.
Seip̄m quoq ⁊ totã facturã suã sapit ⁊
intelligit: cui nihil aliud est sap̄e ꝗ̄ viue
re ⁊ esse. Igit̃ sapiētia est. Seip̄m etiã ⁊
omnē creaturã diligit: q2 iustũ est. ⁊ hãc
iusticiã nõ aliũde accipit: igit̃ iusticia et
dilectio existit. Initio ⁊ fine caret: p̄teri/
tũ ⁊ futuꝝ nõ habet. Igit̃ eternitas est.
Cũ itaq ratio deũ veraciter esse ꝓbaue
rit: ⁊ hũc vitã: sapientiã: veritatē: iustici/
am: ⁊ eternitatē veris assertorib⁹ essenti
aliter esse docuerit. restat nũc vt ad hũc
quoq videndũ aliquã fenestraz apiat: ꝑ
quã mens quosdã grad⁹ scandēs ꝓspici
at: quaten⁹ regē glorie ĩ decore suo vide
re p̄ualeat. Pedetētim aũt ratio ꝑ corpa
lia gradiat̃: ne infirm⁹ intellect⁹ ꝑ ardua
nitēs difficultate ꝯfract⁹ relabat̃. In pri
mis igit̃ hũc corporeũ solē mente ꝯside/
rem⁹. cui⁹ claritudie totũ orbē illumina
ri videm⁹. Post hũc solē milia miliũ an
geloꝝ deo ministrãtiũ attendam⁹: quos

singulos rõne mõstrante septies: imo cē
ties sole splēdidiores sciam⁹. Nã hic sol
est minister mũdi: angeli aũt templa dei.
Quantũ ergo differt templũ dei a seruo
mundi: tanto differt claritas angeloꝝ a
claritate solis. Deinde decies milies cen
tena milia sublimiũ angeloꝝ deo astan/
tiũ perpēdam⁹: q̄s singulos centies imo
milies p̄ sole clariores ꝓfecto noscamus
Sicut em̄ luna stellas: sol lunã in clarita
te excellere cernit̃. sic quilibz superior or
do angeloꝝ inferiorē ab angelis vsq ad
seraphin: gloria: dignitate: claritate pre
cellere credit̃. Post hos innumerabilia
milia sanctaꝝ animaꝝ inspiciam⁹: quas
singulas lõge sole lucidiores: angel' bea
titudine ⁊ claritate coequãdas nõ dubi
tam⁹. Tot ⁊ tantis luminib⁹ ꝯsideratis:
singuloꝝ etiã magnitudinē ꝯtēplemur:
quaten⁹ ad id qđ intueri anelam⁹: facili⁹
subleuemur. Cogitem⁹ itaq animã splē
didũ ignē. cui⁹ minima scintilla rõne in/
struente vincat hũc solē. Om̄e em̄ qđ ab
alio includit̃ min⁹ eo qđ se ĩcludit esse ne
cessitate ꝯuincit̃. Sz cogitatio aĩe q̄ ei⁹
est scintilla: nõ solũ hũc solē. sz ⁊ totũ mũ
di ambitũ breui spacio includit: ⁊ totus
orbis eã minime circũscribit. Igit̃ ꝯstat
quãq animã toto mũdo lõge maiorē fo
re. Angeli aũt sicut ab animab⁹ beatitu/
dine. ita etiã differũt magnitudine. Hic
nemo magnitudinē corꝑalis ꝗ̄titatꝭ in/
telligat. sz illã poti⁹ intellectualē q̄ hunc
mundũ corporeũ ⁊ cũcta in eo corꝑa ad
paruitatē redigat. Hinc iã mens se ĩ al/
ta eleuet: cor suũ ꝗ̄tum p̄t dilatet: tot lu
ces inestimabili claritate: incõꝑabili ma
gnitudine resplendētes sub se ꝓspiciat.
suꝑ se ṽo quandã admirabilē lucē q̄ oĩm
illaꝝ luciũ lux sit intēdat: q̄ sic suꝑ tot et
tantas luces lõge refulgeat: sic sol super
om̄es stellas luceat. Cui⁹ lucis ineffabi/
lē magnitudinē ⁊ admirabilē pulcritudi
nē ille tot ⁊ tante luces iugiter admirent̃
⁊ in cui⁹ affluētissimã dulcedinē indefes/
se ꝓspicere delectent̃. Hec ꝓfecto est lux
inaccessibilis: quã inhabitat essentia dei
solis mũdis cordib⁹ visibilis. Null⁹ hic
cogitet luce deũ q̄i tabernaculo hominē
circũdatũ: quasi aliud sit de⁹ qui lucem

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-298/0200
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG